

една баба. Него ще дамъ на царската дъщеря, а на старата огнения камъкъ, да си го върже на черната шия.

И то дало златния пръстенъ на царската дъщеря, а огнения камъкъ на магьосницата. Но щомъ взела камъка, магьосницата се разфучала, хвърлила камъка, отъ него избликналъ пламъкъ, подпалила се гората и пламъцитъ обградили царската дъщеря. Магьосницата се изгубила, а царската дъщеря запищѣла отъ страхъ. Още малко, и пламъцитъ щѣли да я изгорятъ. Но момчето раз-

творило бързо чадъра. Рукналъ дъждъ. Огасилъ огъня. Заплакала отъ радостъ царската дъщеря и пригърнала своя спасителъ. И двамата се върнали при баща и. Настанала голъма радостъ. Заправили сватба, да женятъ момчето за царската дъщеря. Царътъ поканилъ на угощение всички царе по земята съ боляритъ имъ. Яли, яли гоститъ три дни и три ноци на полето, всичко изяли и пакъ не се наситили. Уплашилъ се царътъ.

— Зетко, тия хора ще ми изядятъ и ушитъ!

Засмѣло се момчето. Разтворило чадъра. Че като хукнали да бѣгатъ лакомитъ гости! Всички до единъ се изпокрили.

Засмѣлъ се царътъ:

— Ехъ, какъвъ веселъ зетъ ще имамъ! Кой като менъ!

Емилъ Кораловъ